

goed van vertrouwen, te slordig en te zorgeloos in geldzaken. Haar oudste zuster, dat was wat anders, die was veel wereldwijzer en die studeerde dan ook in Utrecht middelbaar-Duits. Suze had er volstrekt niet op aangedrongen weg te mogen, daar ze zelve noch niet recht wist wat zij wilde.

Wat Suze al deze tijd gedaan had, zouden haar ouders eigenlijk niet hebben kunnen zeggen. Zij moest wel wat in 't huishouden helpen en alle voorkomende boodschapjes werden wel Suze opgedragen, maar dat vulde lang niet al haar tijd. Men wist wel, dat zij altijd las en met boeken zat, maar wat voor boeken, dat wisten ze niet en ze vroegen er ook niet naar — de dokter, omdat hij altijd haast had, mevrouw „omdat zij maar een eenvoudig mens” was en van zulke geleerde dingen als boeken geen verstand had.

Suze had gesnuffeld in dokters bibliotheek en er „interessants” genoeg gevonden. Ze las in werken over physiologie en pathologie en daarin stond zoveel belangwekkends over haar eigen sekse, dat ze steeds geprikkeld werd verder te lezen. Ze vertelde het haar vader niet; die zou het „volstrekt geen boeken voor jonge meisjes” vinden, begreep ze wel. Zij had een vaag verlangen gekregen nog meer te weten en ze dacht nu wel te kunnen zeggen wat zij studeren wilde, als men 't haar vroeg. Maar men zou het haar niet vragen, nu deze kans om haar „gemakkelijker te loodsen” zich voordeed. O, die ellendige, ellèndige Herzberg. Hij was niet onaardig, ach neen, alleen zo ouderwets „fijn” en zo vreselik bekrompen. En het was, ja het was prettig, een man te beheersen, een volwassen man! Maar, God nee, ze wilde niet verder; het was zo-maar, voor plezier, geweest.

Ernstig-peinzend schreed burgemeester Herzberg over de eenzame weg naar de dorpsherberg. Ja, nu wist hij het! En morgen, Zaterdag, zou hij op reis gaan, zogenaamd om een oogje op het bedrijf te houden, in werkelijkheid om zijn zuster — die met

een oom zijn enig levende familie vormde en die op de hoeve woonde — zijn trouwplannen te gaan meedelen.

Wat was zij lief geweest, vanavond! en die blik, waarmee ze hem vaarwel zei, was het niet een wens geweest, een stille vraag om nu eindelijk te spreken? Zij was zo mooi met haar klein wit gezichtje en de ogen van een kind en haar smalle witte handen. En fijn en slank en beschaafd, heel anders dan de boeremeisjes, die om hem heen hadden gedraaid vóór zijn ziekte, toen hij nog op de hoeve was. Hoe leken die nu lomp, grof en onbeschaafd. En hij! hij, Klaas Herzberg, zou haar hebben, dit slanke dametje, hij! ondanks zijn afkomst en z'n ziekte. Hij voelde vaag, dat hij bij haar ouders de grootste kans had door zijn geld; maar dat gaf niet, zij zelf hièld van hem, dat zeiden immers haar ogen? Voor hem alleen was ze zo... zo... ja, zo innig. En werd deze weg hem niet als 't ware van Hoger Hand gegeven om haar werelds gemoed tot den Heer te keren? Hoe gemakkelijk zou hij haar winnen voor zijn God! Ze was nu maar onverschillig uit gewoonte en sleur, door de kerkloze opvoeding bij papa van Larn.

O, dit slanke kind met haar bleek gezichtje van hem, van hem alleen! Alleen met haar in een huis wonen, alleen met haar praten, eten, wandelen, slapen... Zijn hoofd klopte en hij bedacht bijtijds, dat hij zich niet mocht opwinden. Dat alles, dat geluk, dat vreselijke geluk kwam later wel, nu niet daaraan denken. Hij ging zich voorstellen, hoe hij 't haar zou vragen de volgende week; maar de ene manier na de andere verviel, daar hij de geschikte inleiding niet vond. Hé, was hij nu al in het dorp? Wat was deze weg kort geworden!

„Half elf naar bed en niet meer denken”, herhaalde hij in zich-zelf het bevel van zijn dokter in Davos. En gelukkig, toch een beetje opgewonden, sliep hij weldra in.

Het was al Woensdag en Suze kreeg hoop, dat zij er deze week „genadig” af zou komen.